

C 13- oct 952

CalC/0097

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

XXX

Mèxic D.F. 1 d'octubre del 1952

Estimats pares: acabo de rebre la seva carta del dia 26, plena de l'eufòria de la seva recent entrevista amb el matrimoni Vidal. La Rosa i jo ja sabem que els proporcionaria satisfacció parlar amb ells, perquè són molt simpàtics i cordials. En la darrera conversa que vàrem tenir amb en Vidal, li demanàrem d'una manera molt especial que els expliqués a vos tès la nostra vida, sense treure'n ni posar-hi res. Veig que ha complert l'encàrrec.

Estic content que els meus contes ja estiguin en poder de vostre, pare. En Triadú va estar fins el dia 30 a París i d'allí haurà anat a (segons carta recent que m'adreça) a Ginebra, on passarà tres o quatre dies. El seu retorn, doncs, sofrirà un retard no previst. De totes maneres, pare, li agrairé que s'hi posi en contacte tan aviat com sigui possible. També em plaurà molt que no deixi l'assumpte de les obres de teatre; mereixerà el meu agraïment i els de qui, des de Mèxic, s'esforcen en obtenir la continuïtat de la nostra cultura en el grau que poden.

Gairebé no passa dia sense que la Rosa i jo no comentem com serien de feliços els nens a Bellaterra. Van passar, ja fa temps, uns quants dies a Cuernavaca i la Glòria se n'ha recordat sempre amb enyorament. I això que no es van moure del jardí!

Vam passar el meu aniversari en família (en família "mexicana", és clar!). Jo encara faig esforços per avenir-me a la idea d'haver madurat tant; per més que m'hi aplico, no aconsegueixo trobar-me respectable i en molts aspectes sento que no ne canviat gens. Almenys, l'optimisme m'ajuda a trobar-ho així. Una i altra vegada, en esment a vostès,

pares, penso com na d'ésser d'impressionant tenir un fill de quaranta anys, un nét de setze i tres néts més que es belluguen i fan soroll com si es tractés d'una dotzena. Que Déu ens dongui salut a tots perquè, algun dia, ens poguem reunir!~~xxxx~~

Abans d'ahir, jugant amb els nens, vaig dir a la Glòria: "Quantes espurnes té el pare?" i el Raimon, que estava de panxa a terra, dibuixant i, aparentment, absent, va alçar el cap i digué: "Tens dues espurnes i un espurnu, oi pare?" La Teresa és simpàtica, trempada, intel·ligent, bona persona, etc., etc. Té totes les gràcies dels dos grans i les seves peculiars. El seu únic defecte, als meus ulls, és que té una passió pels llibres i revistes (encara que no portin "sants"! i si em distrec i arribo a casa amb algun exemplar sota el braç, se me n'incauta i ja no el veig més. O almenys, no el veig més en un estat presentable. Avui mateix, ~~xxxx~~ ^{he} arribat a casa amb ~~x~~ "Selecciones del Reader's Digest", llegint un article sobre els plats voladors que em tenia interessadíssim; així que m'ha vist, la Teresa ha començat a festejar-me, sense treure els ulls de la revista, i finalment, amb una veu de sirena, m'ha dit "Deixes, llibe, pare?" He estat feble i ja no he vist més el meu exemplar de "Selecciones". A l'hora d'anar-me'n, el volia de totes passades i ella em deia "no hi és llibe. Ta magat". Se'ls amaga com fan els gossos amb els ossos, valgui la comparació, i els esquinça amb un aire espiritual i bondadós.

Poso punt. Avui faltaran les ratlles de la Rosa, perquè cursaré la carta directament des del centre.

Joan, fill meu: et dec encara la resposta. Aquesta setmana mateix, sens falta, t'escriuré amb l'extensió que et mereixes.

Una forta abraçada del vostre

Perle